అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

నవంబరు 2010

సాధనలో ఆత్మార్పణ ప్రాముఖ్యత

విషయసూచిక

అనుబంధం

సంసిద్ధి ప్రక్రియకి మకుటాయమానం

నీ జీవిత బాధ్యతలను దైవానికి అప్పగించాలని తీసుకునే నిర్ణయమే 'ఆత్మసమర్పణ'. ఈ నిర్ణయం లేకుండా ఏదీ, ఏ మాత్రం సాధ్యం కాదు. నిన్ను నీవు సమర్పణ గావించుకోకపోతే, 'యోగా' ప్రశ్నకు తావు లేదు. ఇతరమైనవన్నీ సహజంగా దాని వెంటె వస్తాయి. సమర్పణతోనే ప్రారంభమౌతుంది, మొత్తం ప్రక్రియ అంతా.

'విజ్ఞానం' లేదా 'భక్తి' ద్వారా నిన్ను నీవు సమర్పించుకోగలవు. దైవం మాత్రమే 'సత్యం' అనే, ఒక దృఢమైన అంతర్వివేచన నీ కుండవచ్చు; దైవం లేనిదే, ఏదీ నీవు నిర్వహించలేవనే 'నమ్మకం' — వెలుగుతో కూడిన నమ్మకం, నీ కుండవచ్చు; లేదా ఈ విధంగా మాత్రమే, సంతోషంగా ఉండగలమన్న భావన — స్వాభావిక, నిరాటంక భావన, దైవానికి మాత్రమే చెంది ఉండాలనే , చైత్యపురుషసత్తకు చెందిన కోరిక, నీవు కల్గి ఉండవచ్చు. "నేను — నాకు చెందను" అని నీవు, నీ సత్తా బాధ్యతలను 'దివ్యసత్యానికి' విడ్చిపెడ్తావు.

అప్పుడు సంభవిస్తుంది, ఆత్మసమర్పణ: ఇక్కడ ఉన్నా — ఒక జీవిని — అనేక లక్షణాలతో — మంచి చెడు, చీకటివెలుగులతో' — ఇప్పుడు నేను ఉన్నది ఉన్నట్లుగా, నన్ను నీకు సమర్పించుకుంటున్నాను. నన్ను స్వీకరించు. నా ఉన్నత, నిమ్న, పరస్పర విరుద్ధ స్వభావాలతో, ప్రేరణలతో; నా అన్నిటితో నీ కేది ఇష్టమైతే అది చేయి. నీవు ఆత్మసమర్పణ గావించుకునేటప్పుడు, ఏది నీ మొదటి నిర్ణయమో — దానిని, నీలోని చైత్యపురుష సత్తాతో కేంద్రీకృతం చేయడం ప్రారంభిస్తావు. నీ నైజంలో గందరగోళం చేసే అంశాలన్నిటినీ సామరస్యపర్చాలి; వాటి నొక్కొక్కదానిని, ఒక దాని తరువాత మరొకదానిని తీసుకుని నీ కేంద్రసత్తాతో ఏకీకృతం చేయాలి. నీవు నిన్ను దైవానికి సహజంగా, నిరాటంకంగా సమర్పించుకోవచ్చు; కాని నీ సత్తా, ఈ విధంగా ఏకీకృతం కానిదే, ఇది సాధ్యం కాదు. నీవు ఎంతగా ఏకీకృతం కాబడ్తావో, అంతగా, ఆత్మార్పణను సాధించగలుగుతావు.

ఒక మారు ఆత్మసమర్పణ పూర్తవుతే, భగవదర్పణ, క్రమంగా దాని వెంటే అనుసరిస్తుంది. ఇదే సాధన ప్రక్రియ మొత్తానికి మకుటం – ఇదే ఆఖరి మెట్టు; తర్వాత ఇంకెంత మాత్రం కష్టాలుండవు; నీవు సమైక్యంగా, పూర్ణంగా, సమగ్రంగా ఒకేసారి, భగవదర్పణ కావించుకో. ఎప్పుడైతే, నీలో ఒకటి రెండు రోజులు — ఒక

దృఢమైన, ఒక ప్రత్యేక తరహాకు చెందిన ఉత్సాహం ఉరకలు వేస్తుందో అపుడు భ్రమలో పడతావు. ఇతరమైనవన్నీ దాని వెంట వాటంతటవే వస్తాయని, ఆ సమయంలో ఆశిస్తావు; అలా ఆశించేటట్లు చేయబడ్డావు. కాని వాస్తవమేమంటే, నీవెంత మాత్రం నిబ్బరంగా ఉన్నా, ఎంత స్వల్పమాత్రం, ఆత్మపరితృప్తి, ఆత్మవిశ్వాసంతో ఉన్నా, నీ పురోగతిని నీవే కుంటుబడేటట్లు చేసుకుంటావు.

ఎందుకంటే, నీ సత్తాలో అంతటా, అసంఖ్యాకంగా పరస్పరం కలహించుకొంటూ ఉండే, పరస్పర విరుద్ధమైన ఉద్దేశాలు — వీటిని విభిన్న వ్యక్తిత్వాలు అని చెప్పొచ్చు. వీటిలో ఒకటి తనను తాను దైవానికి సమర్పించుకుంటే, వెంటనే మిగిలినవన్నీ కలిసి తిరస్కరిస్తాయి. "మేము మమ్ములను సమర్పించుకోవటం లేదు", అని అరుస్తాయి, అవి వాటి స్వతంత్రాన్ని ప్రకటించటానికి గోలచేస్తాయి. అప్పుడు వాటిని ప్రశాంతంగా ఉండమని చెప్పి, నీ సత్యమంతా ఓర్మితో, మూలమూలలా తిరిగి వాటిని ఎదుర్కోవాలి. మానసికంగా అవకాశం కోసం చూస్తూ, నిరీక్షిస్తున్నవాటిని యెదుర్కోవాలి. ఈ విధంగా నీవు, నీ మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక నైజాల చుట్టూ తిరిగి, దైవానికి ఆత్మసమర్పణ చేసుకోమని వాటికి నచ్చచెప్పి, సంపూర్ణంగా వాటిలో ఏకీకృత అంకితభావం సాధించాలి. అప్పుడు నీవు నీ కష్టాలను అంతమొందించవచ్చు. అప్పుడు పరివర్తన వైపు నీ నడక నిజంగా వైభవోపేతంగా ఉంటుంది. ఎందుకంటే నీవు ఇక ఎంతమాత్రం చీకటి నుండి విజ్ఞానానికి వెళ్ళనక్కర్లేదు; విజ్ఞానం నుండి మరింత ఉన్నత విజ్ఞానానికి, కాంతి నుండి కాంతికి, సంతోషం నుండి సంతోషానికి పురోగమిస్తావు.

సంపూర్ణ అంకితభావం — నిస్సందేహంగా సులువైన విషయం కాదు. అది తీసుకోవచ్చు సుదీర్ఘకాలం, అపరిమితంగా — అంతా నీవే, నీ అంతట నీవే చేయవల్సివస్తే, నీ సొంత వ్యక్తిగత ప్రయత్నం ద్వారా. దైవకృప నీ వద్ద ఉంటే, అది అలా ఉండదు — అచ్చంగా. అప్పుడు దైవం ఇచ్చే చిన్న ఊతంతో బాగా సులువౌతుంది, సాపేక్షంగా. కాని కాలవ్యవధి ప్రతి వ్యక్తిపై ఆధారపడుతుంది. అది చాల తగ్గించబడుతుంది. నీవు నిజంగా దృఢమైన నిర్ణయం చేస్తే. నిర్ణయం ఒక్కటే కావల్సింది. నిర్ణయమే కీలకం.

సత్తా ఏకీకరణ

మనం దాని స్పృహ కలిగి ఉంటే లేదా, కనీసం కేంద్రీకృత ఆకాంక్ష కలిగి ఉంటే — మనం అనేక వేరు వేరు, విభిన్న భాగాలుగా తయారుకాబడి ఉన్నవాళ్లమైనా, వాటిని చైత్యపురుష సత్వము కేంద్రంగా ఏకీకృతం కావించాలి. ఈ ఏకీకరణ జరగకపోతే ఈ విభజన మనలోనే ఉంటుంది. ఇలా ఏకీకరణ చేయడానికి ప్రతి ఆలోచన, ప్రతిభావన, ప్రతి అనుభూతి, ప్రతి ఉద్వేగము, ప్రతీ ప్రతిచర్య, అది వ్యక్తమయిన వెంటనే తప్పనిసరిగా దానిని — కేంద్ర ఆకాంక్ష, లేదా కేంద్రసత్తా ఎరుక ముందుంచాలి. దాని కనుగుణంగా ఉండేది అనుమతించబడుతుంది; దాని కనుగుణంగా లేనిది తిరస్కరింపబడ్తుంది లేదా పరివర్తన చేయబడ్తుంది.

*

ప్రశ్న: మన సత్తాలో ఐక్యత లేదా సారూప్యత స్థాపించుట ఎలా?

ఇచ్ఛాశక్తిని స్థిరంగా ఉంచు. నీలో విశృంఖల భాగాలను అవిధేయ పిల్లలుగా పరిగణించు. ఓర్మితో వారితో స్థిరంగా వ్యవహరించు. వారి తప్పులను వారికి నచ్చజెప్పు.

నీ చైతన్యం లోతులలో చైత్యపురుషసత్వము ఉన్నది; దేవాలయం ఉన్నది. నీ సత్తాలో ఉన్న ఈ వికేంద్రీకృత భాగాలను, పరస్పర వ్యతిరేక భాగాలను, ఈ కేంద్రం చుట్టూ ఏకీకృతం చేయాలి. ఒక్కమారు నీవు చైత్యపురుషసత్వ చైతన్యం, ఆకాంక్ష పొందావంటే, ఈ అనుమానాలను, కష్టాలను నిర్మూలించవచ్చు. దీనికి కొంచెం ఎక్కువ లేదా తక్కువ సమయం పట్టవచ్చు; కాని నీ అంతిమ గెలుపు తథ్యం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

సమగ్ర సమర్పణ ఎలా సాధ్యం?

యోగము అంటే భగవంతునితో ఐక్యత అని అర్థం. దైవానికి నిన్ను నువ్వు అర్పించుకోడం మీదనే ఆధారపడుతుంది. మొదట్లో సాధారణ పద్ధతిలోనే యీ అర్పణ మొదలుపెడతావు. "నేను భగవంతుడి సేవకుణ్ణి. నా జీవితం పూర్తిగా భగవంతుడికే అర్పితం. నేను చేసే ప్రయత్నమంతా కేవలం దివ్యజీవనం కోసమే", అంటావు. కాని యిదంతా కేవలం మొదటి అడుగు మాత్రమే. ఇది మాత్రమే చాలదు. నిర్ణయం ఎప్పుడైతే తీసుకున్నావో, నీ జీవితం సంపూర్ణంగా దైవానికి అర్పించడానికి ఎప్పుడు నిశ్చయించుకున్నావో, అప్పుడు నీ వునికికి సంబంధించిన విషయాలన్నిటిలోను యిది అమలుజరగాలి. అది ప్రతి క్షణం గుర్తుచేసుకుంటూ వుండాలి. అడుగడుగునా నువ్వు దైవానికి చెందినవాడినే అన్నది అనుభూతిలోకి రావాలి. ఏది చేసినా, దేని గురించి ఆలోచించినా, నీవు స్థిరమైన అనుభవం పొంది వుండాలి. నిరంతరం నీ ద్వారా దివ్యచైతన్యం పనిచెయ్యాలి. నీ స్వంతమనేది యేదీ యెప్పటికీ వుండకూడదు. అనుకోకూడదు. ప్రతి వస్తువు దైవం నించే వస్తున్నదని, అది యెక్కడినించి వస్తున్నదో, మళ్ళీ అక్కడికే నువ్వు చేర్చాలని గుర్తించగలగాలి. అప్పుడు ఏ ప్రాధాన్యతా లేని అతిస్వల్ప వస్తువైనా, దాని మీద నువ్వు అంతగా శ్రద్ధగాని, జాగ్రత్తగాని చూపని అత్యంత అల్పమైన వస్తువైనా సరే, పూర్తిగా అర్థవంతమై, అత్యంత విశాలంగా దిగంతాల వరకు దైవం వైపు తెరుచుకుంటుంది.

నీ సాధారణ సమర్పణ, సమగ్ర సమర్పణగా అమలుజరగాలంటే నువ్వు చేయవలసినదిదే. నిరంతరం దైవసన్నిధిలోనే జీవించు. నువ్వు చేస్తున్న ప్రతి పని అంతా, ఆ పరమాత్మే చేస్తున్నదనే అనుభూతితో జీవించు. నీ స్పందనలన్నీ ఆ దైవానికే సమర్పించు. కేవలం మానసికమైన కార్యాచరణే కాదు. ప్రతి ఆలోచన, అనుభూతి కూడా సమర్పించు. అతి సాధారణమైనది, బాహ్యమైనది అయిన పనులు కూడా, అంటే, తినడం లాంటివి కూడా ఆ దైవానికే సమర్పణ చెయ్యి. నువ్వు తింటున్నప్పుడు భగవంతుడే నీ ద్వారా తింటున్నట్టు అనుకో. ఆ విధంగా నీ స్పందనలన్నీ, ఆ దివ్యజీవన స్పృహలోకి తీసుకురాగలగాలి. అప్పుడు నీలో వేర్పాటుధోరణికి బదులు ఐక్యతాభావం యేర్పడుతుంది. నీలో వొక భాగం దైవానికి సర్వసమర్పణ అయి మిగిలిన భాగం సాధారణ పద్ధతిలో సాధారణ వస్తువుల

ఆకర్షణకి లోబడడమన్నది యెంత మాత్రం జరగదు. నీ జీవితం మొత్తం దైవాధీనమయి క్రమంగా సంపూర్ణ పరిణామాన్ని గుర్తించే స్థితి కలుగుతుంది.

ప్రశ్న: మనం మానసిక స్పందనల మీద లేక మేధోపరమైన అన్వేషణల మీద శ్రద్ధ పెట్టినప్పుడు కొన్ని సందర్భాలలో పరమాత్మని మరిచిపోతూ తనతో అనుబంధాన్ని కోల్పోతున్నాం. ఎందుచేత?

కోల్పోతున్నావు. ఎందుచేతనంటే నీ చైతన్యం యిప్పటికీ విభజించబడే వుండడం చేత. నీ మనస్సులో పరమాత్మ స్పృహ యింకా స్థిరపడలేదన్నమాట. నువ్వు సంపూర్ణంగా దివ్యజీవనాని కంకితం కాలేదు. లేనట్టయితే నువ్వు కొంతవరకైనా అటువంటి విషయాల మీద శ్రద్ధ పెట్టగలిగి వుండేవాడివి. ఇంకా అప్పటికీ నువ్వు దైవం యొక్క సహకారం, సహాయం పొందాలనే అవగాహన కలిగి వుండేవాడివి.

మేధోపరమైన, లేదా క్రియాశీలమైన అన్ని కార్యకలాపాలలోను నీ ఏకైక ఆశయం, "గుర్తుంచుకో, సమర్పించుకో", అనేదే కావాలి. నువ్వేది చేసినా అది భగవంతుడి కర్పితమైనదై వుండాలి. ఇది కూడా నీ అత్యుత్తమ క్రమశిక్షణ అవుతుంది. అది నిన్ను ఎన్నో తెలివితక్కువ మరియు వ్యర్థమైన పనులు చెయ్యకుండా ఆపుతుంది.

యోగసాధన ప్రారంభంలో నువ్వు అతి తరచుగా, అతి సులువుగా దైవాన్ని మరచిపోతూ వుంటావు. కాని నిరంతర ఆకాంక్షతో నువ్వు నీ జ్ఞాపకశక్తిని పెంచుకుంటావు. క్రమంగా మరుపుని పోగొట్టుకుంటావు. కాని అది కఠినమైన క్రమశిక్షణగా కాని, లేదా, నిర్బంధ కర్తవ్యంగా కాని బలవంతంగా జరగకూడదు. ప్రేమపూర్వకమైన స్పందన మరియు ఆనందంతో యిచ్ఛాపూర్వకంగా జరగాలి. అప్పుడు అతిశీఘ్రంగా దైవసమక్షాన్ని నువ్వు అనుభవించకపోయినట్టయిన ఏ పని చేస్తున్నా వెంటనే నీకు వొంటరిగా, విచారంగా యెంతో కష్టంగా వున్నట్టు నీకు అనిపిస్తుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

పరిపూర్ణ సమర్పణకు మూడు విధానాలు

దైవానికి ఆత్మసమర్పణార్థం మూడు విలక్షణమైన విధానములు:

1) వ్యక్తి తన గర్వాన్ని త్యజించి పరిపూర్ణమైన వినమ్రతతో భగవంతునికి సాష్టాంగ ప్రణామం చెయ్యాలి.

2) ఒక పుస్తకాన్ని తెరిచి ఉంచినట్లు, వ్యక్తి తన శరీరాన్ని తల నుంచి పాదాల వరకు, భగవంతునికి ఉన్మీలనం కావించుకోవాలి. తన అస్తిత్వంలో కించిత్ మాత్రం, ఏ భాగమూ మిగలకుండా అన్ని కేంద్రాల చలనాలను (భౌతిక, ప్రాణిక, మానసిక) సంపూర్ణమైన చిత్తశుద్ధితో, ఏ అరమరికలు లేక, తనకంటూ ఏమీ లేకుండా భగవంతునికి, తెరచుకుని ఉంచాలి.

3) భగవంతుని చేతులలో సుఖంగా ఒదిగి, అతని మీద అచంచలమైన విశ్వాసంతో, ప్రేమతో అతనిలో లీనమవ్వాలి.

పైన పేర్కొన్న చర్యలతో పాటు, సందర్భానుగుణంగా మరో మూడు సూత్రాలున్నాయి.

1) నీ ఇచ్ఛానుసారం కాక దైవేచ్ఛానుగుణంగా జరుగనీ.

2) నీ ఇచ్ఛ ప్రకారమే, నీ యిష్టమే.

3) నేను, సదా, నీ వాడనే.

సాధారణంగా పై చర్యలన్నీ ఋజుమార్గంలో జరిపినప్పుడు వీటిని అనుసరించి దైవంతో పరిపూర్ణ తాదాత్మ్యతలో అహం అంతరించి, మహోన్నత ఆనందం వికసిస్తుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: సిద్దులగారి త్రివేణి

సాధనకు కావల్సిన రెండు సమానాంతర చలనాలు

వ్యక్తి పరిణామం చెందటానికి రెండు సమానాంతర చలితచాలనాలు కావాలి. సాధారణంగా ఏదో ఒకదాని మీద కేంద్రీకరించడం కోసం రెండవదాన్ని అశ్రద్ధ చేయటం వల్లనే ఆతని పురోగతి లయతప్పి నత్తనడక నడుస్తోంది.

మొదటిది భౌతిక, జ్ఞానేంద్రియ, అలాగే, మానసిక, ఆధ్యాత్మిక, వ్యక్తిత్వరూప కల్పన మూలకాలకు సంబంధించిన చైతన్యం కలిగి ఉండటం; అంతర్గత జీవనిర్మాణం గురించిన పూర్తి అవగాహన పొందటం; అంటే దాని వైఖరులు, గుణగణాలు, శక్తిసామర్థ్యాలు ఇంకా దాని వివిధ కార్యకలాపాలను గురించి, నిష్పాక్షికంగా, అంటే దాని గురించిన మంచిచెడుల పూర్వాభిప్రాయాలకు తావివ్వకుండా, నిరంకుశంగా, తిరుగులేని నిర్ణయాలు తీసుకోకుండా (ఎందుకంటే సాధారణంగా మన తీర్మానాల్లో పారదర్శకత లోపిస్తూంటుంది.) ఏది ఉండాలో, ఏది ఉండకూడదో, దేన్ని ప్రోత్సహించాలో, దేన్ని అణగద్రొక్కాలో, అనే, విషయాల గురించిన క్షుణ్ణమైన అవగాహనతో ఉండాలి. మన దృష్టి నిర్వ్యాజంగా, సమగ్రంగా ఉండాలనుకుంటే అది నిష్పాక్షికంగానూ, వస్తుగతంగాను ఉండాలి. మన ముందున్న ప్రపంచాన్ని ప్రతి అల్పాతి అల్ప అంశాన్ని వివరంగా పరిశోధించాలి. అందులో నిగూఢంగా ఉన్న సూక్ష్మాతి సూక్ష్మ అంశాలను కూడా వైజ్ఞానిక దృష్టితో, సంపూర్ణంగా, వ్యక్తిగత భావంతో కాకుండాను, ముందే ఏర్పర్చుకున్న అభిప్రాయాలకు తావివ్వకుండానూ, పరిశోధించాలి.

మనం ఏమనుకున్నప్పటికీ ఈ పరిశీలనా కార్యక్రమం, విశ్లేషణమూ, ఆత్మశోధనా పూర్తి అవటమనేది జరగదు. భౌతికకాయంతో మనం భూమ్మీద ఉన్నంతకాలమూ, ఏ అంశమూ కూడా మన ఎరుక లేకుండా, మన ఆధీనం నుంచి తప్పిపోకుండా ఈ మన అతిసంక్లిష్ట, నిరంతరజీవిత విచారణలో ఉండాలి: ఎందుచేతనంటే, మనకు తెలిసినదానిపై మాత్రమే ప్రావీణ్యం సంపాదించగలము, ప్రావీణ్యత సంపాదించినదానినే స్వాధీనతలో ఉంచుకోగలము.

దీనితో పాటు గానూ, దీనితో సరిసమానంగానూ ఉండవలసిన రెండవ చలనము దగ్గరకు, యిది మనలను తీసుకువస్తుంది. అదే నివేదనము, నిరంతరం మన అధీనంలో ఉన్న సమస్త అంశాలను సర్వదా పరమాత్మ దివ్యశాసనానికి సమర్పణ గావించడము.

చైతన్యవంతమైన ప్రతి అంశాన్నీ, ప్రతి వైఖరినీ, ప్రతి సామర్థ్యాన్ని, ఒక పసిబిడ్డ కుండేటటువంటి పూర్తి నమ్మకంతో శాశ్వత సారభూతమైన, దివ్యశక్తి దివ్యమార్గ దర్శకత కోసమై సమర్పించుకోవాలి. ఆమె వీటిని క్రమబద్ధీకరించి, వర్గీకరించి ఈ అంశాలన్నిటినీ సక్రమమార్గంలో ఉపయోగిస్తుంది. కేవలం ఆమె మాత్రమే (దివ్యమాత) వేటిని ఉపయోగించవచ్చో, వేటిని ఉపయోగించరాదో, వేటిని ప్రోత్సహించాలో, వేటిని వైదొలగించాలో, వేరు చేయగలదు. ఆమెకి అన్నీ సమానమైన విలువ కలవే ననడంలో సందేహం ఏమీ లేదు, అన్నిటినీ వినియోగించవచ్చు, ఆమె అన్నిటినీ పరివర్తింప చేయగలదు., ప్రకాశమానం చేయగలదు, రూపాంతర మొందించగలదు. ఆమె చైతన్యాన్ని పొందినవన్నీ ఆమెకే అర్పించుకొన్నవన్నీ ఆమెగా మార్పుచెంది మంచిచెడు అనే బాహ్య, మానవ భావాలకు అతీతమైపోతాయి.

వీటిలో ఏదో ఒక వైఖరి, ఒకే చలనం ఉండి రెండవది లేనట్లయితే, అది అసంపూర్ణం, ఏకపక్షం అవుతుంది. మనలోకి ఏదో ఒక విభాగం ఆ పరమ మూలాంశానికి సమర్పించుకున్నంత మాత్రాన సరిపోదు. మనకు తెలియని మౌలికాంశాలన్నీ మన అధీనంలో లేనివి ఈ సమర్పణలోకి రాకుండా తప్పించుకుపోతాయి. ఈ విధంగా అవి సనాతన ధర్మానికి అనుగుణంగా ఉండక తమ స్వంత న్యాయాన్నే అనుసరిస్తూ కల్లోలాలకు కారణమవుతాయి. అంతవరకు పవిత్ర న్యాయానికి కట్టుబడి నడుచుకుంటున్నామనుకుంటే, ఇవి వారిలో అలజడికి కారణమవుతూంటాయి. తన జీవితంలో, తన పనుల్లో వాటాదారులుగా తనలోని అపరిచిత కోణాల్లో ఉన్న వాటి విషయం మాత్రం అతను మరిచిపోతాడు. అవి ఇప్పుడు తమ పనుల్లో వ్యక్తమవుతుంది. అదంతా మొత్తం వ్యక్తిత్వంతో పోలిస్తే అస్తవ్యస్తంగా, సామరస్యరహితంగా తయారవుతాయి. ఇదంతా అవి కేంద్రస్థమైన సంకల్పాన్నించి దూరమవటం వల్లనే.

ఇంకో రకంగా చూస్తే మనలో నున్న స్వల్ప అంశాలలో చైతన్యం పెంచుకుంటే, అది వృథాయే గాక, అపాయకరం కూడా అవుతుంది. అది కనక ఒక ఆనతి ప్రకారం అంటే దివ్యశక్తి అన్ని అంశాల మీదా సర్వాధికారిగా ఉండేటట్లు చేయలేకపోతే, ఆమె మార్గదర్శకానికీ, దైవనిర్ణయానికీ కనుక, వీటి సర్వసమర్పణ మనం సాధించలేకపోతే అది అపాయమే అవుతుంది.

ఈ రెండు వైఖరుల సమతుల్య సమైక్యతలో మాత్రమే నిక్కచ్చిగా, సమగ్రమైన దైవభృత్యునిగా చెప్పుకోవచ్చు.

సమస్త పదార్థాలకు జీవనము, కాంతి, ప్రేమలు నీవే అయివున్న, ఓ ఉదాత్త ప్రభూ! సిద్ధాంతపరంగా నా జీవన సర్వస్వాన్నీ నీకు సమర్పణ గావించుకున్నప్పటికీ, ఆ సమర్పణను సవివరంగా అమలుచేయటం కష్టంగా ఉంది.

ప్రతి రోజూ ఎన్ని సార్లు నీకు సమర్పణ కావించకుండానే కర్మల నాచరిస్తున్నానో! అలా చేసిన వెంటనే నాకు చెప్పలేని వ్యాకులత కలిగి అది శారీరక సంవేదనగా హృదయంలో కలుక్కుమంటుంది. అప్పుడు నా కర్మకు నేనే గురి అవుతాను. చాలా హాస్యాస్పదంగా, బుద్ధితక్కువగా, నిందాపూర్వకంగా అనిపిస్తుంది నాకది. అది చాలా శోచనీయంగా బాధ కలిగిస్తుంది. అప్పుడు ఒక పసిబిడ్డ వలె, విశ్వాసంతో నీలోకి ఒదిగిపోయి, నా లోనూ, నా చుట్టూ, జరిగినవాటిని సరిచేయడానికి తగిన స్ఫూర్తి, శక్తి వచ్చేవరకు వేచివుంటాను. అప్పుడే నాకు అన్ని చర్యలను సంపూర్ణ స్వతంత్రంగా నిర్ణయించగల సార్వత్రిక ఐక్యతను గురించిన నిరంతర అవగాహన కలుగుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి; అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

సమగ్ర సమర్పణ — బేరసారాలు

ఒకాయన నాకు వ్రాశాడు. ఎందుకు? తాను అద్భుతశక్తులు అభిలషించాడు. ఎందుకోసమంటే దివ్యానుష్ఠానం కోసం. దివ్యశక్తులను దైవమునకు సమర్పించటం కోసం. అందుకోసమే అపారమైన సంపదలను కోరుకున్నాడు. ఇందుకు తను విచారించనవసరం లేదని బదులు చెప్పాను. ప్రతి ఒక్కరు తమకున్న సర్వస్వము — అది యేదికానీ — తన జీవన సర్వస్వమును, తనకున్న వనరులను దైవార్పణ కావించవచ్చును. ఆధ్యాత్మిక దృక్పథంలో నీవు అర్పించిన దానం పరిపూర్ణమవుతుంది. ఇదేమీ నీ కున్న సంపద, శక్తి సామర్థ్యాలపై ఆధారపడదు.

అర్పణయొక్క పరిపూర్ణతపై నాధారపడుతుంది. నేను, నాది, నాకున్నది — అది అర్పించు. నీ ప్రదానం పరిపూర్ణమవుతుంది. ఆధ్యాత్మిక దృక్పథంలోనూ ,అది పరిపూర్ణంగా ఉంటుంది. నీకు ఉన్న సంపద, శక్తిసామర్థ్యాలపై గాక నీవు అర్పించిన దానియొక్క పరిపూర్ణ సమగ్రతలపై, అది ఆధారపడి ఉంటుంది.

భారతీయ కథల సంపుటి పుస్తకంలో చదివిన ఒక కథ నాకు గుర్తుకి వస్తోంది. ఆ కథలో ఒక చాలా ముదుసలి అవ్వ, పేదరాలు, అనాథ, పాడైపోయిన గుడిసెలో దీనాతిదీనంగా బ్రతుకుతోంది. ఆమె కెవరో ఒక మధురమైన మామిడి పండు ఇచ్చారు. ఆమె ఆ పండు సగం తిని, మిగిలినది, మరునాటికి దాచుకుని ఉంచుకుంది. అంతటి తీయటి అపురూపమైన పండు ఇదివర కెన్నడు ఆమె తినలేదు. చీకటి పడింది. ఆ రాత్రి ఎవరో ఆశ్రయం కోసం, ఆకలితో, ఆతిథ్యాన్ని కోరి, పట్టుతప్పి, శిథిలమై వేలాడే తలుపు తట్టాడు. ఆమె చెప్పింది: "చలి కాచుకోటానికి నీకు నిప్పు ఇవ్వలేను. కప్పుకొనేందుకు దుప్పటి లేదు. ఉన్నదల్లా సగం తినగా మిగిలిన ఈ మామిడిపండు మాత్రమే. నీకు కావాలంటే తీసుకో. సగం నేను తిన్నాను" — అన్నది. ఆ వచ్చినవాడు పరమశివుడు. ఆమె దివ్యతేజోవిలసితురాలయింది. ఏమంటే ఆమె చేసినది పరిపూర్ణదానం. సమగ్రమైనది — తన దగ్గరున్న సర్వస్వము —

అది చదివాను. దివ్యమైనది అది. కళ్ళకు కట్టినట్లుగా వర్ణించినది, సరిగ్గా అదే.

సంపన్నులు, జీవితంలో పుష్కలంగా అన్నీ ఉన్నవాళ్ళు, దైవానికి ఇవ్వవలసి వచ్చినపుడు — వాళ్ల అవసరాలు తీర్చుకొని, మిగిలినదేమైనా ఉంటే దేముడికి ఇస్తారు. వాళ్లు సాధారణంగా చేసేది అంతే. అవసరాలన్నీ తీర్చుకున్న తర్వాత ఇంకా కాస్త సొమ్ము ఉంటుంది. వస్తుసముదాయం ఉంటుంది. అప్పుడే యెంతో ఉదారంగా భగవంతుడికి దానం చేస్తారు. అసలేమీ ఇవ్వకుండా ఉండటం కంటే ఇది మేలే. ఈ మిగిలినది కూడా తక్కువ సొమ్ము కాకపోవచ్చు. లక్షల విలువ చేసేదే కావచ్చు. కాని ఇది కూడా, ఆ సగం తిన్న మామడిపండు విలువకు సరి రాదు. ఇక్కడ లెక్కకట్టేది పరిమాణం, విలువ కాదు. గుణశ్రేష్ఠత. ఇవ్వటంలో చిత్తశుద్ధి, సమగ్రత. ఇవీ లెక్కింపదగినవి.

ప్రశ్న: సాధారణ జీవితంలో ఐశ్వర్యవంతులు తమ సంపదను భగవంతునికి దానం చేయాలనుకున్నప్పుడు, దైవం వారి ముందు ఉండడు. మరి వారు ఎవరి కివ్వాలి? వారి ధనం ఎక్కడ ఇవ్వాలో వారికి తెలియదు!

అవును. కాని ఆ ప్రశ్నే తలెత్తదు. తమ ఆంతర్యంలో కాని, బాహ్యంగా కాని వారికి భగవంతునితో సమాగమం లేనపుడు ఆ ప్రశ్నే లేదు. తనకు పరిచితులుకాని వారి కెవరికీ ఇవ్వమని ఎవరూ అడగరు కదా.

వారు దైవాన్ని తమలో కనుగొన్నప్పుడు తమకు ఉన్న దానిని ఎలా వినియోగించాలో దైవం నుంచి తమకు వచ్చిన సూచనను వారు అనుసరించాలి. తమకు అందిన సూచనను వారు తూ.చ తప్పకుండా చిత్తశుద్ధితో పాటించటమే వారు చేయగలిగే పని. అంతవరకు వారి నెవరూ యేమీ అడుగరు.

"నేను దైవానికి సమర్పణ కావించుకోవాలని కోరుకుంటున్నాను, అందుకు సిద్ధంగా ఉన్నాను," అని నీవు అన్నపుడే నిన్ను ఎవరైనా ఏమైనా అడగటం ఆరంభమయేది. అపుడే, ఎవరైన అడగటం ప్రారంభమైనప్పటి నుంచే — ఆ క్షణం నుంచీ, అంతకు ముందు కాక — అంతా సక్రమంగా ఉంటుంది. అంతకు మునుపు నీవు ఏమిచ్చినా బాగానే ఉంటుంది కాని, సహృదయంతో నీవు ప్రవర్తించటం వేరు, దైవాన్ని (భక్తి పురస్సరంగా) నిన్ను దగ్గరకు చేర్చుకోమని అభ్యర్థించటం వేరు — జీవనయానంలో ఏ కాస్తంత అయిన మార్పు చెందాలనే ఉద్దేశం లేకుండా. ఈ రెండింటికి వ్యత్యాసం ఉంది.

సాధారణ జీవనం జీవించేవాళ్ళు, సహృదయతతో ప్రవర్తించటం, వారికది మేలు చేకూరుస్తుంది. భవిష్య జీవనానికది — ఆ సహృదయత — వారికి నిర్దిష్ట అంశంగా ఉపకరిస్తుంది. అయితే — "నా కిపుడు గణనీయమైననది ఒక్కటే — దివ్యజీవనం మాత్రమే. దివ్యజీవనుడిగా ఉండాలని కోరుకుంటాను," అని నీవు అనుకున్న క్షణం నుంచి మాత్రమే — ఆ క్షణం నుంచే ఎవరైనా నిన్ను అడిగేది — అంతకు ముందు కాదు.

ప్రశ్న: ప్రియజననీ, ఇక్కడికి వచ్చే వ్యక్తులకి సంపద ఉంటుంది. భక్తి ఉంటుంది. తమ భక్తిని ప్రదర్శిస్తారు. కాని డబ్బు విషయానికి వచ్చేసరికి బేరం ఆడతారు....

చెప్తాను. దీనిని గురించి నేనిదివరకే ప్రస్తావించాను. వాళ్లు తమ శక్తివంచన లేకుండా దైవం నుంచి తీసుకోవలసినదంతా తీసుకోవటానికి వస్తారు — సర్వ నైపుణ్యాలు, సుగుణాలు, అవకాశాలు, సుఖాలు — సర్వమూ — ఇంకా శక్తులు కూడా — ఇలా అంతా, ఇవ్వటానికి కాక తీసుకోవటానికే వాళ్లు వస్తారు. వాళ్ళు ప్రదర్శించే భక్తి కేవలం ఒక ముసుగు — కోర్కెలను కప్పిపుచ్చి ఉంచేది. ఇది

ఎంతో సువిశాల క్షేత్రాన్ని విస్తరించి ఉంచుతుంది — ఆత్మరక్షణ నుంచి, ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు, శక్తులు పొందటం, సుఖమైన ప్రశాంత జీవనం, ఏ బాదరబందీలు, చికాకులు లేని జీవనం — అలా ఉంటుంది. అదెంతో విస్తృత పరిధిని ఆక్రమిస్తుంది. కాని వాళ్లు ఇవ్వవలసివచ్చినపుడు — అదో రకమైన బేరమే. ఇవన్నీ పొందటానికి ఎంతో కొంత ఇవ్వవలసి ఉంటుందని, కాకుంటే, వాటిని పొందలేమని, వాళ్లకు తెలుసు. అందుకే వాళ్ల భక్తి ప్రదర్శన. అదో నాటకమే. చిత్తశుద్ధి లేదు.

వారి దురదృష్టం. ఇది ఎవరినీ మోసగించదు. సహింపబడవచ్చు. అంటే మోసగింపబడినారని కాదు.

జీవుని అన్ని భాగాలలోను, సర్వత్రా బేరమాడటమనేది ఉన్నది. ఎల్లప్పుడూ ఇచ్చి పుచ్చుకోవటమే — సర్వోన్నత ఆధ్యాత్మిక అనుభవాల నుంచి అత్యల్పమైన ప్రాపంచిక అవసరాల వరకు. బేరమనేది లేకుండా సమర్పణ కావించుకునేవారు కోటికి ఏ ఒక్కరో!

మీకు నేను చెప్పిన కథ తాలూకు అందం ఎక్కడ ఉన్నదంటే — అలాంటి వారు ఇక్కడ చాలామంది ఉన్నారు. ఆ వృద్ధురాలు ఇచ్చినపుడు, తీసుకునేవాడు పరమేశ్వరుడని ఆమెకు తెలియదు. అలా దారినపోయే దానయ్యకు ఇచ్చినది, ఆమె. ఇవ్వటంలో, ఒక మంచి పనిచేయటంలో ఆనందం. ఆతను భగవంతుడని కాదు, మోక్షాన్ని ఆశించీ కాదు. ఇచ్చిపుచ్చుకునే పరిజ్ఞానంతోనూ కాదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: క్రరా వెంకటేశ్వర్లు

చాలా కొద్దిమంది మాత్రమే, బహు కొద్దిమంది — చర్చికి, దేవాలయానికి నిజమైన ఆధ్యాత్మిక సంవేదనతో — భగవంతుని ప్రార్థించి, ఏదో లబ్ధి పొందాలని కాక, తమను తాము అర్పణ కావించుకోవటానికి, కృతజ్ఞతా నివేదనానికి, వెడతారు. అలాటి వారు కోటికి ఏ ఒక్కరో!

— శ్రీమాత

సాధన ప్రయోజనం

ప్రశ్న: ప్రియజననీ! "ఈ విముక్తి, పరిపూర్ణత్వం, నిండుతనం (సమగ్రత్వం) మన కోసం కాకుండా భగవంతుని కోసమే ప్రయత్నించాలి", అని శ్రీఅరవిందులు వ్రాశారు. కాని మనం చేసే సాధన మన కోసం కాదా?

సరిగ్గా అదే ఆయన నొక్కి చెప్పారు. విషయాన్ని స్పష్టం చేసేందుకే. మనం సాధించదలచుకునే పరిపూర్ణత మన వ్యక్తిగతమైన, స్వార్థపరమైన ప్రయోజనం కోసం కాదు. భగవంతుని అభివ్యక్తం చేయడం కోసమే. భగవంతుని సేవలో భాగంగా పరిపూర్ణత్వాన్ని అర్పించటం కోసం. వ్యక్తిగత పూర్ణత్వం పొందాలన్న స్వార్థపర యోచనతో మనం ఈ సాధన చేయరాదు. భగవత్కార్యసిద్ధి కోసం ఈ సాధన చేపట్టాలి.

ప్రశ్న: ఈ భగవత్కార్యం మనం ఎందుకు చేయాలి? మనల్ని మనం...

కాదు, కానే కాదు! భగవత్ సంకల్పం కాబట్టి. అది వ్యక్తిగత ప్రయోజనం కోసం కాదు. అది కానే కాదు. అది భగవత్ సంకల్పం, భగవత్ కార్యం కాబట్టి.

వ్యక్తిగత ఆకాంక్ష, కోరిక, స్వార్థపర సంకల్పం దానితో కలిసి వుంటే, అది ఒక మిశ్రమం అవుతుంది. అది భగవత్ సంకల్ప వ్యక్తీకరణ. భగవంతుడు, భగవంతుని సంకల్పం, భగవంతుని అభివ్యక్తి, భగవంతుని వ్యక్తీకరణ — ఇవే ప్రధానాంశాలు. దాని కోసమే ఎవరైనా ఇక్కడ వున్నది. మరే కారణం కాదు. స్వార్థపరత్వం, అహంకారం, వ్యక్తి అనే భావన ప్రవేశిస్తే, ఒకరు ఎలా ఉండితీరాలో అలా లేరని అర్థం. అంతే. ఇదంతా ఒక్క రోజులో సాధిస్తామని కాదు. కాని అదే సత్యం

ఈ ఆధ్యాత్మిక రంగంలో కూడా చాలామంది (ఆధ్యాత్మిక జీవనం, యోగసాధన చేపట్టిన వారిలో అధిక సంఖ్యాకులు) వ్యక్తిగత కారణాల వల్ల సాధనలో దిగుతారు. కొందరు జీవితంలో విరక్తి చెందుతారు. కొందరు ఆనందం లోపించడం వల్ల, కొంతమంది ఇంకా తెలుసుకోవాలన్న కాంక్షతో, మరికొంత మంది ఆధ్యాత్మికంగా తాము గొప్పవారు కావాలని, ఇతరులకు బోధించడానికి జ్ఞానం సంపాదించాలని కొందరు యోగసాధన చేయడానికి అనేక వేల వ్యక్తిగత కారణాలున్నాయి. భగవంతునికి అర్పించుకొందామని, భగవంతుడే మనల్ని తన వైపు తిప్పుకొంటాడని, తానేమి సంకల్పిస్తాడో ఆ విధంగా మనల్ని రూపుదిద్దుతాడని పవిత్రమైన, నిలకడగల మనస్సుతో

ఈ విధంగా సాధన చెయ్యాలని అనుకునేవారు కొద్దిమందే వుంటారు. కాని అదే సత్యం. దీని సహాయంతో సాధకుడు తన గమ్యం చేరతాడు. ఎప్పుడూ పొరపాట్లు చేయడు. కాని ఇతర భావాలు అహంతో మలినమవుతాయి. అవి సాధకుడ్ని, అటూ యిటూ తీసుకొని వెళ్తాయి. గమ్యం నుండి చాలా దూరం వెళ్లిపోతాడు.

జీవించడానికి ఒకే కారణం, ఒకే గమ్యం, అదే భావన, పరమార్థం. అదే భగవంతునికి పరిపూర్ణంగా, సర్వసమగ్రంగా, నిండుగా ఆత్మసమర్పణ చేసుకోవడం, దైవం నుండి నువ్వు వేరు కాదు, ఎటువంటి వ్యక్తిగత సంఘర్షణలు లేకుండా పూర్తిగా, దైవంగానే ఉండిపోవడం. ఇదే ఆదర్శం. అన్ని ప్రమాదాల నుండి, ముఖ్యంగా అహంకారం వంటి పెద్ద ప్రమాదం నుండి నిన్ను రక్షించి, ముందుకు తీసుకొని వెళ్లేది, ఆ ఆదర్శమే. శ్రీఅరవిందుని ఉద్దేశ్యం అదే తప్ప మరోటి కాదు.

ప్రశ్న: ప్రియజననీ! భగవంతుని కోసం ప్రతి పనీ చేయాలని మీరు ఇప్పుడే చెప్పారు.

ఔను.

ప్రశ్న: అయితే మరి, ఈ గందరగోళ పరిస్థితిలో భగవంతుడు ఎందుకు అభివ్యక్తం కావాలని కాంక్షిస్తున్నాడు?

భగవంతుడు ఈ కారణంగానే ఈ భూమిని సృష్టించాడు. ఆయనకు మరే ప్రేరణ లేదు.

ఈ భూమి ఆయనే. అయితే ఈ ప్రపంచం వైకల్యరూపం చెందింది. తిరిగి దానిని మహాసత్యంతో సుస్థిరం చేయాలని ఆయన ఆకాంక్ష. ఈ భూమి ఆయన నుండి వేరు కాదు. ఆయనకు పరాయిది కాదు. ఆయనే తనకు తాను ఈ లోకంగా వైకల్యం చెందాడు. అసలు ఈ లోకం అసలు స్వరూపమేమిటో, అంటే భగవంతునిగా మారాలి. అదీ ఆయన లక్ష్యం.

ప్రశ్న: మరి ఆయన మన కెందుకు అపరిచితుడుగా అయినాడు?

కాని ఆయన అపరిచితుడు కాదు. ఆయనను అపరిచితుడిగా నువ్వు ఊహిస్తున్నావు. కాని ఆయన అలా ఏ కాస్తంతా కూడా కాదు. నీ ప్రత్యక్ష ఆత్మ, నీకు పరాయి పురుషుడు కాడు. ఆయనెవరో నీకు తెలియకపోవచ్చు. ఆయన నీకు పరాయివాడు కాదు సుమా! నీ ఆత్మ సుధాసారమే! ఆయన నీకు తెలియకపోవచ్చు. ఆయన లేకపోతే నువ్వు జీవించ లేవు. ఆయన లేకుండా నువ్వు క్షణంలో లక్షో వంతు కూడా బ్రతకలేవు. అవాస్తవ భ్రాంతిలో, వైకల్యస్థితిలో

నువ్వు జీవిస్తున్నందువల్ల నీవు చైతన్యవంతుడివి కాలేకపోతున్నావు. నీ గురించిన స్పృహ నీకు లేదు. మరేదో స్పృహలో ఉన్నావు. అదే నీవనుకుంటున్నావు. కాని అది నువ్వు కాదు.

ప్రశ్న: మరి నే నెవర్ని, ప్రియ జననీ?

దైవానివే! (The Divine)

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

ప్రార్థనలు — ధ్యానములు

నీ దివ్య మార్గదర్శకత్వంలో విశ్వాసముంచి సమర్పణ కావించుకోవటంలో పొందే సాఫల్యత (సార్థకత) గత రాత్రి నాకు అనుభవమయింది. తెలుసుకొనవలసినదేదైనా తెలుసుకోవలసిన అవసరం కలిగినపుడు అది తెలుస్తుంది. నీ దివ్య తేజోనివహానికి అనుగుణంగా మనసు నిశ్చలమైనపుడు దాని వ్యక్తీకరణ మరింత సుస్పష్టంగాను, సుసంపన్నంగాను ఉంటుంది.

నీ ఊసులు నాలో విన్నాను. నీవు చెప్పినదంతా దాని నిర్దిష్ట పదసూత్రబంధం చెడకుండా ఉండేలా, యథాతథంగా వ్రాసి ఉంచాలని అభిలషించే వాడినే. ఎందుకంటే ఇపుడు అయితే ఆ చెప్పినది చెప్పినట్లుగా చెప్పగలిగేవాడను గాను. (అయితే) అపుడనుకున్నాను — ఈ సంరక్షణా తాపత్రయం, నీ పట్ల అవమానకరమైన విశ్వాసరాహిత్యమే అవుతుందని. ఎందుకంటావా — నా కవుసరమైనదంతా, నా దృక్పథానికి అనుగుణమైన మేరకు, నా పై నాలో నీవు ప్రవర్తిస్తావు, నీవే చేయగలుగుతావు. నీ అనంతశక్తికి అవధి లేదు కదా! సర్వాంతర్యామియైన నిన్ను దర్శించడమెలాగో తెలిసినవాళ్లంతా, వీలైనంత పరిపూర్ణంగా, సర్వదా, తెలుసుకోవలసినదదే. మరిక భయమే లేదు, అశాంతి లేదు, బాధ లేదు — పరిపూర్ణ నిశ్చలతత్వము, పరిపూర్ణ విశ్వాసము, చెదరని పరమోన్నత దివ్య ప్రశాంతత — తప్ప మరేమీ లేదు.

మూలం: శ్రీమాత (06-12-1912)

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

సంపూర్ణ సమర్పణలోని ఆనందం

ప్రశ్న: మాతా, ఎవరయినా కొంత ఉన్నతస్థితికి చేరినప్పుడే తమను తాము సమర్పించుకోగలరు. కాని ఎవరయినా కొంత హెచ్చుతగ్గులతో అచేతనాజీవితమే గడుపుతున్నప్పుడు, ఆత్మ-సమర్పణ కొంత అటు ఇటుగా మానసికమే అవుతుంది కదా? అటువంటప్పుడది ఫలితాన్నివ్వదు కదా. వారు ఏం చేయాలి? మొట్టమొదటి నుంచే ఆత్మ-సమర్పణను చేస్తూ వారు మొదలు పెట్టవచ్చునా?

అది ఆ యా మనుషుల మీద ఆధారపడి ఉంటుంది నాయినా. కొంతమంది మనుష్యులుంటారు, వారిలో మేధస్సుతో ఆలోచించి అర్థం చేసుకునే శక్తి తక్కువ ఉండి, చైత్యపురుషుని నుంచి వచ్చే కదలికలు, భావావేశ ప్రేరణలు బలంగా ఉంటాయి. వారిలో తెలియకుండానే దైవం గురించి ఏదో చెప్పలేని ప్రబలమైన ఆకర్షణ ఉండి, దైవం అంటే ఇసుమంతైనా అవగాహన లేమితనం, అది ఎట్లా ఉంటుంది, అది దేనిని తెలియపరుస్తుంది, అనే వాటి మీద ఏమాత్రం మేధోపరమైన జ్ఞానం ఉండదు, కాని వారికి దైవం కోసం ఒక ప్రేరణ, ఆకర్షణ, అవసరం, <u>అదీ తప్పని సరైన అవసరం</u> ఉంటుంది.

ఎవరికైతే అది ఉందో, అది భగవదనుగ్రహ ఫలితం అని చెప్పగలను, వారికి ఇబ్బంది పెట్టని మనస్సు ఉంటుంది. అది ప్రశ్నించదు, దాని గురించి చర్చించదు, ఎంతో త్వరితంగా దైవసమాగము కోరుకుంటుంది.

మరి కొంతమంది ఉంటారు, వారు మొదట అవగాహన ఏర్పరుచుకుంటారు, వారు మేధావులు, గ్రంథపఠనం చేసి ఉంటారు, వారు మాటలలోను, భావాలలోను చమత్కారులు, అన్ని రకాల తాత్వికతల మీద, అన్ని మతాల మీద, మానవభావాల మీద అసాధారణ ప్రజ్ఞాపాటవాలతో ఉపన్యాసాలను ఇస్తారు. బహుశా వారు పురోభివృద్ధిలో ఒక అడుగు ముందుకు వేయడానికి సంవత్సరాలు తీసుకుంటారు. ఎందువల్లనంటే అదంతా వీరి మస్తిష్కంలోనే తిరుగుతుంటుంది.

మస్తిష్కంలో ఎన్నో విషయాలు తిరుగుతుంటాయి. దీని గురించి ఇదివరకే మీకు నేను చాలా సార్లు చెప్పాను. మస్తిష్కం ఒక బహిరంగ స్థలం లాంటిది. అందులోకి ఏవైనా ప్రవేశించగలవు. అలా వచ్చినవి, ఒకదాని నొకటి దాటుకుని బయటకు పోవటంతో పాటు, చాలా అస్తవ్యస్తతలను సృష్టిస్తాయి. ఎవరైతే భావాలతో

క్రీడిస్తుంటారో వారందరికంటె ఎక్కువగా ముందుకు పోవటానికి అడ్డగించబడతారు. వారు ఆడే ఆట చాలా అందంగా ఆకర్షణీయంగ ఉంటుంది. నీవు ఏ మాత్రం కూడా సాధారణ మనిషివని, సాధారణ జీవనస్థాయిలో ఉన్నావనే భావనను కలగనీయదు, కాని అది రెక్కలను కత్తిరిస్తుంది.

మస్తిష్కానికి రెక్కలుండవు, అవి హృదయాని కుంటాయి. అది ఇక్కడ అవసరం.... అవును, తప్పనిసరైన అవసరం. ఇంకేదీ దాని ముందు లెక్కలోకి రాదు. అదే సమస్తం, కేవలం అది మాత్రమే.

అటువంటి వారికి అన్నీ స్వల్ప విషయాలయి, అన్నింటినీ తృణప్రాయంగా తలుస్తూ, వారు ఎటువంటి అడ్డంకులను, కష్టాలను లవలేశం కూడా లెక్కచేయరు. అవి నిన్నేం చేయగలుగుతాయి?... అవి గణనీయం కావు. కొన్ని సమయాలలో దానికి వారు నవ్వుకుంటారు. అది చాలా సమయం తీసుకుంటే మట్టుకు నీ కేమవుతుంది? దానివల్ల నీకు ఆకాంక్షలో, అర్పణలో, ఆత్మనివేదనలో సంతోషం మరింత ఎక్కువ సమయం ఉంటుంది.

ఎందుకంటే ఇదే అసలైన వాస్తవ సంతోషం. ఈ సంతోషం, ఎక్కడైనా కొంత అహంకారం ఉంటే మరుగైపోతుంది, దానికి కారణం పొంది తీరాలనే కోరిక (demand), దానినే ఒకరు అవసరం అంటారు, అది సమర్పణలో కలసిపోయి ఉంటుంది. లేకపోతే ఆ సంతోషం ఎప్పటికీ అదృశ్యం కాదు.

ఎవరైనా దీనినే మొదట పొందుతారు, ఆఖరున కూడా వాస్తవంగా సిద్ధింప చేసుకుంటారు. అదే విజయానికి గుర్తు.

నీవు సంతోషంగా, నిరంతరమైన, నిశ్చలమైన, ప్రశాంతమైన, ప్రకాశవంతమైన, నిశ్చలమైన సంతోషంతో ఉండలేని పక్షంలో, అప్పుడు దానర్థం ఇంకా నిన్ను నీవు పరిశుద్ధి చేసుకోవటానికి కృషి చేయవలసి ఉంటుంది. ఒక్కొక్కప్పుడు చాలా కఠిన శ్రమ చేయవలసి ఉంటుంది. అదే గుర్తు అని తెలుసుకోవాలి.

<u>ఈ వేర్పాటు భావన వలననే నొప్పి, బాధ, దుఃఖం, అజ్ఞానం, అన్ని రకాల అశక్తతలు వచ్చాయి. అది సంపూర్ణమైన ఆత్మ-సమర్పణ, నేననే దానిని పూర్ణసమర్పణతో మరచిపోవటం జరిగినప్పుడే బాధ అదృశ్యమై, దాని స్థానంలో సంతోషం స్థిరపడుతుంది, దానిని ఏదీ మరుగుపరచలేదు.</u>

ఈ సంతోషం ఇక్కడ ఈ ప్రపంచంలో సుస్థిరంగా స్థాపించబడినప్పుడే, అది

పూర్తిగా పరివర్తన చెందబడుతుంది. అప్పుడు కొత్త జీవితం, నూతనసృష్టి, నవ్య సాక్షాత్కారం జరుగుతుంది. సంతోషం మొదట చైతన్యంలో స్థాపించబడాలి, దాని తరువాతనే భౌతిక పరివర్తన జరుగగలదు, దానికి ముందు కాదు.

నిజం చెప్పాలంటే, అడ్డుపడే శత్రువు (adversary) వలననే ఈ ప్రపంచంలో బాధ ప్రవేశించింది కేవలం ఆనందం మాత్రమే అతనిని గెలువగలదు, ఇక దేని వలననూ కాదు. అదే నిశ్చితంగా, సందేహానికి తావు లేకుండా గెలిచి తీరుతుంది.

(చాలాసేపు నిశ్శబ్దం)

దివ్యానందమే సృష్టిని చేసింది, దివ్యానందమే దానిని సాధిస్తుంది.

(నిశ్శబ్దం)

ఒక విషయం గుర్తు పెట్టుకోండి, నేను మనుషులు సాధారణంగా మాట్లాడే సంతోషం గురించి మాట్లాడటం లేదు, అది దానికి ఏ మాత్రం అనుకరణ కూడా కాదు, అది నా ఉద్దేశంలో పక్క దారి పట్టించడానికి చేసే దారుణమైన కల్పన, నేను దేని గురించి మాట్లాడుతున్నానో తెలిసిందా, అది నిర్లిప్తత, ఉదాసీనత నుంచి వచ్చే సుఖానుభవం.

(నిశ్శబ్దం)

నేను పరిపూర్ణ శాంతి, నీడలేని వెలుగు, సామరస్యం, పూర్ణసౌందర్యం, అడ్డు ఆపులేని ప్రబలమైన అత్యంత ఆకర్షణీయమైన శక్తికి, సంబంధించిన ఆనందం గురించి చెప్తున్నాను. ఆ ఆనందం దివ్యసన్నిధి,, దాని అంతస్సత్వంలో, దాని దివ్య ఇచ్ఛలో, దాని సాక్షాత్కారంలో అది ఉంది.

ప్రశ్న: మాతా, జయించటానికి మీరు ఒక మాట చెప్పారు, కేవలం సంతోషం మాత్రమే, అడ్డుపడే శత్రువును గెలవగలదని. కాని సంతోషం పొందాలంటే మొదట ఆ శత్రువును గెలిచి తీరాలి కదా!

అలా ఎందుకని! వాడిని అధిగమించిపోయి, వాడిని పట్టించుకోకుండా ఉపేక్ష వహించాలి.

నీవు ఒక పనిని చేయడం మొదలుపెట్టాలి, ఏమిటంటే, వాడి ప్రభావం నుంచి నీవు స్వతంత్రతను పొందడం. కాని అడ్డుపడే శత్రువు నుంచి స్వతంత్రతను పొందడానికి, అడ్డుపడే ఆ శత్రువును జయించడానికి తేడా ఉంది. అడ్డుపడే శత్రువును జయించటం చిన్న విషయమేం కాదు. వాడిని గెలవటానికి వాడి కంటె ఎక్కువ శక్తి

కావాలి. కాని అదే వాడి ప్రభావం నుంచి ఎవరైనా పూర్తిగా స్వతంత్రతను పొందవచ్చు. ఏ క్షణాన్నైతే వారు వాడి ప్రభావం నుంచి పూర్తిగా స్వతంత్రతను పొందుతారో అప్పుడు వారు తమను తాము పూర్తిగా అర్పించుకోగలుగుతారు. అడ్డుపడే శత్రువును నిజంగా జయించి, వాడు మాయమైపోవటానికి ఎంతో కాలానికి ముందే తమను తాము అర్పించుకోవటం అనే దాని వలన ఆనందం కలుగుతుంది.

ప్రపంచానికి అడ్డుపడే ఆ శత్రువు అవసరం లేదన్నప్పుడే, వాడు మాయమైపోతాడు. అయితే బంగారానికి దాని శుద్ధ నాణ్యతను తెలిపే గీటురాయిలాగా మనకు వాడు అవసరం. ఈ విషయం మనకు బాగా తెలుసు.

కాని మీలో, అది ఎవరైనా కాని, నిజంగా చిత్తశుద్ధిని కలిగినవారయినట్లైతే, (నేను చిత్తశుద్ధి అనేది, శ్రీఅరవిందులు చిత్తశుద్ధి అని దేనిని అంటారో, ఆ చిత్తశుద్ధి గురించి మాట్లాడుతున్నాను,) అస్తిత్వంలో ఏదీ ఆకాంక్షను, సమర్పణ చేయాలనే ఇచ్ఛను ఖండించకూడదు. స్వతంత్రుడుగా జీవించటానికి, ఏదీ కపటవేషంతో తనను తాను మోసం చేసుకోదు. కపటవేషాలు లెక్కలేనన్ని. అవన్ని అతి చాకచక్యంతో దురుద్దేశంతో చాలా మోసపూరితంగా ఉంటాయి. దురదృష్టవశాత్తు మానవునికి స్వాభావికంగానే ఒక సహజమైన తనను తాను మోసం చేసుకునే ధోరణి చాలా ఎక్కువగా ఉంది. ఎంత తక్కువమంది తాము మోసగించబడ్డామనే సంగతిని గుర్తించగలుగుతారు! కాని వారు నిజంగా చిత్తశుద్ధి కలవారైతే, అడ్డుపడే ఆ దుష్టశత్రువు ఎంత మాత్రం వారి దరిదాపులకు కూడా రాలేదు, వాడసలు ప్రయత్నమే చేయడు, అలా చేస్తే కనుక వాడి నాశనాన్ని వాడు కోరి తెచ్చుకున్నట్లవుతుంది.

రాధ ప్రార్థన

ఓ సత్యస్వరూపా, మొదటి చూపులోనే, నా అస్తిత్వప్రభువుగా, నా దైవంగా నిన్ను తెలుసుకున్నాను. నా నివేదనను స్వీకరించు.

నా ఆలోచనలన్నీ, నా భావావేశాలు, హృదయావేశాల అనురాగపూరిత ఆర్ద్రితలు, నా అన్ని స్పందనలు, నా జీవన అన్ని కదలికలు, నా శరీరంలోని కణకణమూ, నా ప్రతి రక్తపుబొట్టూ నీదే. నేననేది సంపూర్తిగా, మొత్తమంతా కలుపుకుని, నీదే. ఏ దాపరికం లేకుండా నీదే. నీవు ఏమని ఇచ్ఛగిస్తే అది నేనవుతాను. నీవు నాకు జీవితాన్ని లేదా మృత్యువును, సుఖాన్ని లేదా దుఃఖాన్ని, సౌఖ్యాన్ని లేదా

బాధను ఇవ్వాలని తలంచినట్లైతే నీ నుంచి వచ్చే ఏదైనా సరే నాకు స్వీకారయోగ్యమే. నీ విచ్చే ప్రతి బహుమతి నాకు దివ్య బహుమతే, అది నాకు అమితానందాన్నిస్తుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్న కృష్ణ

ఆత్మార్పణకి తొలి మెట్టు

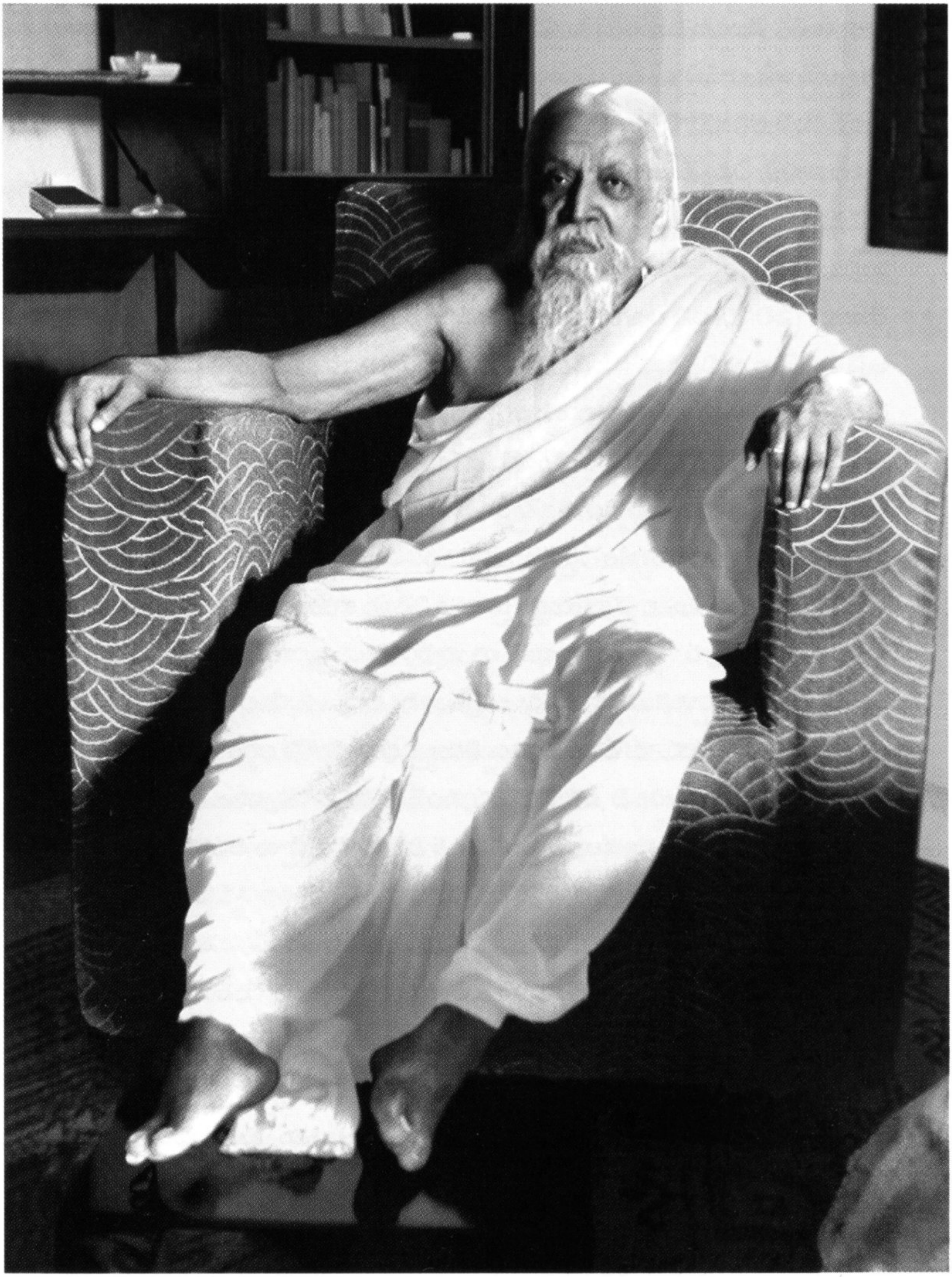
సమస్త అస్తిత్వం యొక్క ఆత్మార్పణ, సంపూర్ణ సమత, ఏమాత్రం దయాదాక్షిణ్యాలు లేని అహంకార నిర్మూలన, అజ్ఞానమయ కర్మ నిర్వహణా విధానాల నుండి, రూపాంతరం జరిగే విధంగా స్వభావాన్ని విముక్తం చేయడం అనే దశల ద్వారా స్వీయ అస్తిత్వం, స్వభావం మొత్తాన్ని దైవేచ్ఛకు సమర్పణ కాగలిగేటట్లు సన్నద్ధం చేయగలగడం, సాధించగలగడం — అదొక యదార్థ, సమగ్ర, ఎట్టి మినహాయింపులు లేని ఆత్మనివేదన అవుతుంది. అత్యంతావశ్యకంగా మొట్టమొదట జరుగవలసింది, మనం చేసే కర్మలలో పూర్తి ఆత్మ-సమర్పణాభావం అవశ్యం. అది మొదట సదా కొనసాగే సంకల్ప రూపం ధరించాలి, తరువాత సమస్త అస్తిత్వంలో ఆమూలాగ్ర అవసరంగా మారాలి, చివరకు అప్రయత్నంగా జరిగిపోతుండే, కాని సజీవమైన, సచేతనమైన అలవాటుగా తయారుగావాలి. మనలోనూ, సమస్త జీవులలోనూ, సమస్త విశ్వకార్యనిర్వహణా విధానాలలోనూ ఉన్న పరాత్పరునికై, తెరమరుగై వున్న, పరాశక్తికై చేస్తున్న ఒక యజ్ఞంగా సమస్త కర్మను నిర్వహించే ఆత్మ-స్థిత మార్పుగా పర్యవసించాలి. ఈ యజ్ఞం జరిగేది జీవితంలో, కర్మలు ఆ యజ్ఞంలో మనచే ఆహుతి చేయబడే సమిధలు. మనం, మన కర్మలను అర్పించే యజ్ఞాధిదేవత, మన కిప్పటివరకూ తెలియనిదిగా ఉన్న, లేదా మనం దర్శించనిదిగా ఉన్న, కాని సంవేదించబడిన లేక తటిల్లతలా దర్శించబడిన ఒక విశ్వాతీత, విశ్వవ్యాపక పరాశక్తి మరియు దైవసన్నిధి. ఈ యజ్ఞానికి ఈ ఆత్మార్పణకు రెండు పార్శ్వాలున్నాయి. మనం చేసే కర్మయే ఒక పార్శ్వం, ఆ కర్మను ఏ భావంతో చేస్తున్నామో అది మరో పార్శ్వం. మనం చూస్తున్న, భావిస్తున్న, అనుభవిస్తున్న సమస్తంలో గల కర్మాధికారియైన వాని యెడల వుండే ఆరాధనకు సంబంధించిన భావం అది.

మన అజ్ఞానంలో నుంచి, మనం స్వాయత్తం కావించుకున్న ఉత్తమ జ్ఞాన

ప్రకాశంతో, మొదట మనం చేసే కర్మ నిర్ణయించబడుతుంది. మనం చేసితీరవలసిన కర్మ అదే అని భావిస్తాం. మన విద్యుక్త ధర్మం అనే భావంతో గాని, సహచర-జీవులపై వుండే మన అనుభూతితోగాని, మన అభిప్రాయం ప్రకారం ఇతరులకు ఏది మంచో, ప్రపంచానికి ఏది మేలు చేస్తుందో, దానిని బట్టి గాని, మానవరూపంలో వున్న మనకన్నా, వివేకవంతుడని, ఎవర్ని మనం నమ్ముతామో, కాని అతడెవరైనా గాని మనకు మాత్రం ఆతడు ఇంకా మనం తెలుసుకోనటువంటి సర్వకర్మ ప్రభువు యొక్క ప్రతినిధి అని అంగీకరిస్తామో, ఆ మానవ గురువు, మన కన్న విజ్ఞుడైనవాని ఆదేశం వల్లగాని మనం చేసే కర్మ అదేదైనా గాని సూత్రం ఒకటే — రూపొందించబడుతుంది. కర్మల యజ్ఞానికి ఒక ఆవశ్యకత ఉండి తీరాలి, ఆ ఆవశ్యకత మనకు మన కర్మ ఫలితంపై వుండే అనురాగాన్ని భగవంతునికి సమర్పించే ఆవశ్యకతగా వుండాలి. ఏ ఫలాన్నపేక్షించి కర్మ చేస్తున్నామో దానితో మనకుండే సమస్త సంగాన్ని పరిత్యజించేదై వుండాలి. ఫలితంపై అనురాగంతో మనం కర్మ చేస్తున్నంత కాలం, మనం చేసే యజ్ఞం దైవానికి నివేదన కాకుండా, మన అహంకారానికి చేసే నివేదన అవుతుంది. మనం మరోలా భావించవచ్చు, కాని అలా అనుకోవడం మనల్ని మనం మోసగించుకోవడమే అవుతుంది. మనం మన భావాన్ననుసరించి దైవానికొక రూపం తయారుచేసుకొంటాం. విద్యుక్త ధర్మానికొక అర్థం చెప్పుకొంటాం. సహచర జీవులను గురించి ఒక విధమైన సంవేదనకు లోనవుతాం. ప్రపంచానికి, ఇతరులకు ఇది చేస్తే శుభం కలుగుతుందని ఒక నిర్ణయానికొస్తాం. చివరకు గురువుకు విధేయులమై చేస్తున్నాం అనుకొని చేసేది కూడా మన అహంకారిక సంతృప్తులకు, యిష్టాలకు మనం వేసే ఒక ముసుగు. మన స్వభావం నుండి సమస్త వాంఛను పెకలించి పారవేయమని మనపై కలిగే వత్తిడి నుండి మనల్ని మనం రక్షించుకొనే ఒక అపురూపమైన కవచం.

యోగం యొక్క ఈ దశలోనూ, యోగం కొనసాగుతున్నంత కాలమూ కూడా కామన యొక్క రూపం, అహంకారం యొక్క ఈ ఆకారం యోగానికి శత్రువే, దీనికి వ్యతిరేకంగా మనం సదా అప్రమత్తులమై జాగరూకతతో యోగక్షేమాన్ని పరిరక్షించుకోవాలి.

మనం కర్మ ఫలాపేక్షను విసర్జించగలిగిన వాళ్ళమైనప్పటికీ, ఆ తరువాత, కర్మను చేయాలనే ఆపేక్షను గూడా విసర్జించగలగాలి. ఏ క్షణాన్నైనా సరే, ఒక

Sri Aurobindo

పనిని, కర్మ చేసే పద్ధతిని, కర్మ క్షేత్రాన్ని మరోదాని కోసం, మార్చుకొనడానికి లేదా గురువు యొక్క స్పష్టమైన ఆదేశం అదే అయితే, పూర్తిగా విడిచివేయడానికి సిద్ధం కావాలి. అలా కాకపోతే, ఆతని కోసం గాక, కర్మ చేయడంలో మనకుండే సంతృప్తి కోసం, ఆనందం కోసం, మనలోని గతిశక్తి యొక్క స్వభావానికుండే కర్మ చేయవలసిన అవసరం కోసం, లేదా మన అభిలాషను నెరవేర్చుకొనడానికి, కర్మచేస్తూన్నట్లవుతుంది. కాని ఇవన్నీ మన అహంకారం నిలిచి వుండే ప్రాంగణాలు, అహంకారానికి ఆశ్రయస్థానాలు.

కర్మఫలంపై, కర్మ చేయడం పైనే, హృదయం నుండి సంగాన్ని పరిత్యజించినట్లుగానే, మనమే కర్మ చేస్తున్నామని చివరి దాకా కూడా పట్టుకొని వ్రేళ్ళాడుతూండే భావాన్ని, గ్రహింపును కూడా చివరకు మట్టుబెట్టాలి. మనకు పైన, మన లోపల ఉన్న దైవశక్తి మాత్రమే యదార్థమైన ఏకైక కర్త అనే విషయాన్ని తెలుసుకోవాలి, అనుభూతి చెందాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

పరిపూర్ణ భగవదర్పణ

పరమాత్మకు మన సర్వస్వాన్ని పవిత్రీకరించి అర్పణ కావించాలన్న స్థిరమైన, నిరంతరాయమైన సంకల్పం కల్గి ఉండటం మన విధి. అంటే సర్వాంతర్యామియైన నిత్యుడికి మన సంపూర్ణ సత్త్వాన్ని, అనేక కూర్పులుగా అమరిన మన స్వభావాన్ని సమర్పించాలి. ఏకైక పరమార్థమైన ఆ అద్వైతుడి (ఏకైకుని) వరకు ఆత్మార్పణ చేయగలిగామన్నది — అన్నిటినీ త్యజించి ఆ ఒక్క విషయం పైనే ఎంత ప్రభావశీలంగా, సంపూర్ణంగా ఏకాగ్రతను నిలుపగల్గుతున్నామన్నదానిపై ఆధారపడి ఉంటుంది. కాని మినహాయింపు చివరిగా ప్రపంచం పట్ల మన అసత్య దృక్పథాన్నీ, మన సంకల్పపు అజ్ఞానాన్నీ తప్ప దేన్నీ మినహాయించదు. మనస్సులో, మన ఆత్మలో, అట్లాగే అన్ని పదార్థాల్లో, ఆత్మలలో, సంఘటనలలో పరమాత్మను నిరంతరం దర్శించగల్గినప్పుడే పరమాత్మ పట్ల ఏకాగ్రత మనస్సులో పరాకాష్ఠను పొందుతుంది. మన భావోద్వేగాలన్నీ పరమాత్మానురక్తిగా పరమాత్మలోనే పరమాత్మ కోసమే

పరిణమించినప్పుడు, ఈ విశ్వంలోని సమస్త ప్రాణులూ, శక్తులూ, వ్యక్తులూ, రూపాలలోని, సర్వాంతర్యామి దైవం పట్ల ప్రేమగా ముగిసినప్పుడే హృదయపరంగా పరిపుష్టమౌతుంది. మనం నిరంతరం దైవస్పందనలను పొంది, అనుభవించినప్పుడు దాన్నే మన ఏకైక ఉత్ప్రేరకశక్తిగా ఆమోదించినప్పుడు ఆ ఏకాగ్రతమన సంకల్పంలో పరాకాష్టను చేరుతుంది. అంటే మన అహంకారభూయిష్టమైన ప్రకృతిలో తిరగబడి, దారితప్పి సంచరించే స్పందనల్లో చివరిదాన్ని కూడా అంతమొందించి, మనలను మనం సార్వజనీనం గావించుకొని, సర్వత్రా దైవసంకల్పాన్ని సంతోషంగా ఆమోదించే స్థితిని పొందగల్గటం అన్న మాట! పూర్ణయోగంలో మొట్టమొదటి సిద్ధి ఇది.

భగవంతుడి కోసం సంపూర్ణ ఆత్మార్పణ చిన్న విషయమేమీ కాదు. కాని మనం నిస్సంకోచంగా కోరికను నిర్మూలించే సుదీర్ఘ, క్లిష్టతర సంధి దశలో నిరంతర పురోగతిని సాధించినప్పుడే ఈ అర్పణ భావన సమగ్రతను సంతరించుకుంటుంది. పరిపూర్ణ భగవదర్పణము అంటే పరిపూర్ణ ఆత్మసమర్పణ.

*

ఇందులో రెండు చలనాలు మధ్యలో సంధి దశ ఉన్నాయి. యోగా రెండు దశలు ఇవి. ఒకటి సమర్పణ క్రమం, రెండవది దాని పరాకాష్ట — పరిణామం. మొదటి దశలో వ్యక్తి పరమాత్మను తన అన్ని భాగాల లోనికి ఆహ్వానించటానికి సిద్ధపడతాడు.

ఈ మొదటి స్వీయ సన్నద్ధ దశ స్వయంకృషికి సంబంధించిన కాలం. ఇందులో అవలంబించాల్సిన మార్గం తను అన్వేషించే దైవంపై తన సర్వ సత్త్వాన్ని కేంద్రీకరించటం — అందుకు అనుబంధంగా దైవిక వాస్తవ సత్యంకాని దాన్నంతా నిరంతరం నిరాకరించటం, బహిష్కరించటం. ఈ నిరంతర ప్రయత్న ఫలితమే. మన సమస్తమూ, మనోవాక్కాయ కర్మల సంపూర్ణ భగవదర్పణ. పరమాత్మకు సంపూర్ణ ఆత్మసమర్పణలో ఇది పరాకాష్ఠను చేరుతుంది. సమస్త అవగాహనతో సంపూర్ణ ప్రకృతి సమగ్ర సమర్పణే ఈ కైంకర్యానికి సమాప్తికి కలికి తురాయి — చిహ్నం. ఈ యోగా రెండవ దశ మానవ — దైవీ వ్యాపారాల్లోని సంధి దశ. ఈ దశలో ఒక సమధిక పవిత్ర, జాగృత, స్తబ్ధత, దివ్యశక్తి పట్ల ఇతోధిక జాజ్వల్య దివ్య ప్రతిస్పందన — అనితరం కానిది జోక్యం చేసుకుంటుంది. తత్ఫలితమే పైనుండి మనలోకి ఒక సమున్నత, చైతన్యపు అద్భుత కార్యాచరణ ప్రవాహం. చివరి దశలో ఏ విధమైన ప్రయత్నం కాని, నిర్దిష్ట విధానం కాని, సాధన కాని ఉండదు;

ప్రయత్నం — తపస్సు స్థానే పరిశుద్ధ, సంపూర్ణ ఐహిక ప్రకృతి మొగ్గ నుండి దివ్యకమలం సహజ స్వాభావికంగా, శక్తివంతంగా, ఆనందంగా వికసిస్తుంది. యోగాచరణలో ఇవి సహజ పరిణామాలు

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: ఆచార్య మాడభూషణం రాజగోపాలాచార్య

సాధకులకు శ్రీమాత సూచనలు

ప్రశ్న: మదర్ ! అధీనం కావటానికీ, సమర్పణకూ భేదమేమిటి?

శ్రీమాత: ఈ రెండు మాటలు దాదాపు పర్యాయపదాలు. నాకు నేనుగా నీకు, స్వాధీనమవుతున్నాను, లేదా సమర్పించుకుంటున్నాను, అనటంలో 'సమర్పణ' అనేది స్వాధీనమవటం కంటే స్వచ్ఛందమయిన భావాన్ని ప్రతిఫలిస్తుంది. ఫ్రెంచిలో 'సుమిసియోం' అనే మాట దురదృష్టవశాత్తూ అంత సరైన పదం కాదు. ఆంగ్లభాషలో మనం 'స్వాధీనత' అని వాడుతాం. కానీ సమర్పణ, స్వాధీనత అనే పదాల మధ్య అంత వ్యత్యాసమేమీ లేదు. 'సుమిసియోం' (ఫ్రెంచి) అనే పదం ఒక ఉదీసీన భావనను కలిగి ఉంది. కానీ సమర్పణ అనే మాట స్వచ్ఛందమైన నివేదనను సూచిస్తుంది.

ప్రశ్న: మదర్ ! 'ఆత్మార్పణ' అనే మాటకు సరియైన అర్థం ఏమిటి?

శ్రీమాత: 'ఆత్మార్పణ' అనేది నిగూఢమైన పదం, కానీ గహనమయినదేమి కాదు. సంపూర్ణ ఆత్మసమర్పణ అంటే పరిపూర్ణమయిన నివేదన. అంటే సమర్పణకు సమానమయిన అర్థాన్నిస్తుంది. ఉదాసీనమయిన 'సుమిసియోం' అనే పదానికికాదు. ఆత్మార్పణ అన్న పదంలో 'ఒక ఉజ్వలమయిన ఉద్వేగం' ఉంది. సమర్పణ అనే పదంలో కన్న మరింత జ్వలిత జ్వాల ఇందులో ఉంది. ఆత్మార్పణ అంటే ఒక కార్యానికి సంపూర్ణంగా నివేదించుకోవటం. యోగపరమైన అర్థంతో చూస్తే అది ఒక దైవకార్య సాధన కోసం పరిపూర్ణమయిన ఆత్మనివేదన.

*

ధ్యానంతో లభించే ప్రశాంతత నిజానికి కొంతసేపే ఉంటుంది. ఎందుకంటే మీరు ధ్యానం నుండి బయటకు వచ్చిన వెంటనే ప్రశాంతత నుండి కూడా బయటకు

రావటం జరుగుతుంది. నిజమయిన ఆత్మసమర్పణ వలన మాత్రమే నిరవధికమయిన శాశ్వతమయిన ప్రశాంతి మీ మనః, ప్రాణ, శరీరాలలో నెలకొంటుంది. ఎప్పుడైతే మీరు దేనినీ కూడా 'నాది' అని అనుకోరో చివరికి మిమ్మల్ని కూడా — ఎప్పుడైతే మీ శరీరం, మీ ఉద్వేగాలు, మీ భావనలు, ఆలోచనలు అన్నీ కూడా దైవానికి సంబంధించినవని భావిస్తారో — భగవంతుడు అన్నిటికీ పూర్తిగా బాధ్యత వహిస్తాడు. మీరిక దేని గురించి చింతించవలసిన అవసరం ఉండదు.

*

అల్పమైన 'నేను' కన్నా ఉన్నతమయిన దానికి మనల్ని మనం అర్పించుకోవటం పరిపూర్ణమయిన ఆనందాన్నిస్తుంది. దానిని భగవంతుడు, మూలవిరాట్, దైవం, పరమ సత్యం — ఇలా ఆ పరమాత్మను మీరు ఏ పేరుతో పిలిచినా ఫరవాలేదు. మన కనువైన ఏ రూపంలో కొలిచినా సరే. సంపూర్ణమయిన ఆత్మసమర్పణలో మనను మనం పూర్తిగా మరచిపోవటం జ్ఞానసిద్ధికి రూఢి అయిన మార్గం.

ప్రశ్న: మదర్ ! ప్రతి క్షణం చేసే పనిని మీ కోసమే అని గుర్తుంచుకోవటం ఎలా? ముఖ్యంగా పరిపూర్ణమయిన నివేదనను చేసుకోవాలనుకున్నపుడు భగవంతుడి కోసమే సర్వమూ అని మర్చిపోకుండా ముందుకు వెళ్ళటం ఎలా?

శ్రీమాత: అది సాధించాలంటే చాలా దృఢమయిన సంకల్పం, అనంతమయిన సహనం ఉండాలి. కానీ ఒకసారి గట్టిగా నిర్ణయించుకొన్న తర్వాత మీకు సహాయం చెయ్యటానికి దైవకృప మిమ్మల్ని వెన్నంటి ఉంటుంది. అంతరంగంలో నీకు సహకారం అనుభవైకవేద్యమవుతుంది.

ప్రశ్న: మదర్ ! భయం వేసినపుడు ఏం చెయ్యాలి?

శ్రీమాత: ఏం చెయ్యాలి అనేది నీ వెలాంటివాడివి, అనే దానిపై ఆధారపడి ఉంటుంది. భయాన్ని అధిగమించటానికి ఎన్నో ఉపాయాలున్నాయి. మీరు భగవంతునికి ఆత్మార్పణ చేసుకొని, ఆయనలో అచంచలమైన విశ్వాసాన్ని కలిగి ఉంటే — చాలా సుగమమయిన మార్గముంది. 'నీ సంకల్పమే నెరవేరనీ, నీవే నా మార్గదర్శివయినపుడు — ఏదీ నన్ను భయపెట్టలేదు — నేను నీ స్వంతం — నా జీవన రథసారథివి నీవే', అని భగవంతుడితో అనగలిగినపుడు — అది వెంటనే పనిచేస్తుంది. అన్నిటికన్న యిది అత్యంత శక్తివంతమయిన మార్గం. ఇది సత్యం. కానీ దైవానికి నిజాయితీతో కూడిన ఆత్మసమర్పణ అవసరం. అలా చేసి ఉన్నట్లయితే,

అది వెంటనే పనిచేస్తుంది. మీ భయమంతా ఒక స్వప్నంలా కరిగిపోతుంది. మీపై దుష్ప్రభావాలు చూపే భూతాలు కూడా ఒక కలలా మీ భయంతోపాటు మాయమవుతాయి. అవి పరుగెత్తుకొని వేగంగా పారిపోవటం మీరు చూస్తారు.

*

బాధలు, కష్టాల నుండి బయటపడటానికి నాకు తెలిసినది ఒకే మార్గం — భగవంతునికి సమగ్రమైన నివేదన, సమర్పణ.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాద్

అనుబంధం

శ్రీమాతతో ఉదార్ సంభాషణ...

ఓ రోజు నేను శ్రీమాత నడిగాను... "నేను చాలా ఏళ్ళుగా యోగసాధన చేస్తున్నాను, కాని శ్రీఅరవిందుల యోగం ఎలా చేయాలన్న సమగ్రమైన అవగాహన నాకు లేదని భావిస్తున్నాను. అన్ని పుస్తకాలు చదివి యోగసాధన చేయడానికి ప్రయత్నిస్తాను, కాని నేను ఎంతవరకు నా సాధనలో అభివృద్ధి సాధిస్తున్నానో తెల్సుకోలేను" అంటూ శ్రీమాత సహాయాన్ని కోరాను.

శ్రీమాత: "నీవు అంతా పొరపాటుగా చేస్తున్నావు," అన్నారు.

నేను: "ఏం చేయాలని " అడిగాను.

శ్రీమాత: 'నీ యోగం నేను చేస్తాను," అన్నారు.

నేను పులకించిపోయి "నేను ఏం చేయాలని," అని అడిగాను.

"నిన్ను నీవు నాకు సమర్పించుకో.... నీ యోగం నేను చేస్తాను," అని శ్రీమాత చెప్పారు.

సమర్పణ ఎలా చేయాలి? అడిగాను.

నీవు చిత్తశుద్ధిగా చేయాలనుకుంటున్నావా? ఆమె అడిగారు.

అవును మాతా! నిజం... అన్నాను.

శ్రీమాత: నీవు ఉదయం పొద్దున్న లేవగానే ముందుగా ఏ పనిచేస్తావు?

ఉదార్ పళ్ళు తోముకుంటాను.

శ్రీమాత: 'పళ్ళు ఎలా తోముకుంటావు.'

ఉదార్ : ఆశ్చర్యంగా ఎలా? అందరిలాగే.

శ్రీమాత: అయితే అందరిలాగే నీవు అచేతనంలోనే పనిచేస్తున్నావు. దానికి భిన్నంగా ఆ పని చేసేటప్పుడు నన్ను తలుచుకో, నేనే చేస్తున్నానని భావించు. నీవు ముఖం కడుక్కునేటప్పుడు నీతో పాటు నేనూ కడుక్కుంటున్నానని భావించు, నీవు తినేటప్పుడు నేనూ ఆ ఆహారాన్ని తింటున్నానని భావించు. నీతో పాటు ఆ భోజనాన్ని నేను ఆనందంతో ఆస్వాదిస్తున్నానని భావించు.

ఇంకా ఆమె ఇలా చెప్పారు. "నీవు నిద్రించే సమయంలో నన్ను గురించి భావన చేయడం చాలా ముఖ్యం. నన్నే నిన్ను నిద్ర పుచ్చనీ. అపుడు నీవు నిద్రలో కూడా జాగృతమయి ఉంటావు. అలా నిద్రపోయి మేల్కొనినపుడు, ఆ రోజును మరింతి చైతన్యవంతంగా ప్రారంభించగలవు". ఆ విధంగా, ఎప్పుడూ ఆమె సాక్షాత్కార చైతన్యంలోనే, ఆమెకి ఉన్మీలనమై, ఆమెకు ఆత్మసమర్పణ కావించుకుంటూ ఉండాలి.

మూలం: ఉదార్

శ్రీమాత సూచన

ఈ మార్గంలో సాగుతూన్నపుడు తీసుకోవడం కంటె, ఇవ్వడంలోనే అపరిమిత ఆనందముందని ముందు తెలుసుకోవాలి. క్రమంగా మనం తెల్సుకునే మరో విషయం... మనల్ని మనం మర్చిపోవడమే ప్రగాఢ శాంతికి మూలమని. ఆ తరువాత స్వీయ విస్మృతిలోనే, దైవాన్ని కనుగొనగలమని, అదే నిరంతరం వృద్ధిచెందే ఆనందానికి మూలమని తెల్సుకుంటాం. మనుషులు దీనిని తెల్సుకుని, – ఒప్పుకుని ఉంటే, యోగం చేయాలని అభిలషిస్తారని శ్రీఅరవిందులు నాతో ఓ రోజు అన్నారు.

శ్రీఅరవిందుల సూచన

'విధేయత' అన్నది అహంచేత తనను తాను తక్కువ చేసుకోడంగా భావించబడుతుంది. కాని నిజానికి దైవం పట్ల 'విధేయత' అస్తిత్వాన్ని మరింత ఉన్నతం చేస్తుంది.

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

వ్యాకులత చెందకుండా ఉన్నపుడు మాత్రమే మనం యెప్పుడూ సరియైన సమయంలో, సన్మార్గాన, సక్రమంగా చేయవలసినది చేయగలుగుతాం.

శ్రీమాత